

følgelig, at Underofficererne uvilkaarlig lige saa lidt sætte Pris paa en Sammenblanding med Officererne som disse paa en Sammenblanding med Underofficererne. Det er som sagt for mig det væsentlige, at der er den bedst mulige Tone mellem Kammeraterne af det samme Korpss, og den tror jeg opretholdes ved det, jeg har foreslaaet paa den mest praktiske og ogsaa rimeligste Maade. Den ærede Ordfører har antyndet i Betænkningen, at ved, at Underofficererne skulde kunne avancere op, forøges Korpsets Selvfølelse. Ja, hvis man ved denne Selvfølelse forstaar Glæden over Udsigten for Underklasserne til at komme op i Officersklassen, maa jeg sige, at jeg ikke tror, der er ret mange af Underofficerklassen, der egentlig have denne Følelse, hvorimod jeg tror, de vilde føle sig meget mere, hvis de fik lidt mere Lønning, og det er den, som Flertallet har knappet af.

Ordføreren (Svend Høgsbro):

Ja, jeg glemte for at gøre en Bemærkning i Anledning af det, det ærede Medlem ogsaa da sagde, at vi havde knappet af paa Underofficerernes Lønning. (S. Bojesen: Nej, det sagde jeg ikke!) Jo, det sagde det ærede Medlem for og nu igen, at vi skulde hellere have givet dem nogen bedre Lønning end dette her Underofficersavancement. Vi have ikke knappet en eneste Dre af paa Underofficerernes Lønning, tværtimod, vi have opretholdt deres Stilling fuldt ud paa alle Ender og Kanter, som det er foreslaaet. — Det ærede Medlem erkender jo altsaa, at Konsekvensen af hans Tanke — Forslag er det jo ikke — maa blive, at Underofficerernes Avancement spærres. Det er nok for Flertallet i dette Ting, det tør jeg udtale, til ikke at følge det ærede Medlem i saa Henseende. Det er noget af det, vi under hele Udvælgets Arbejde have lagt den allerstørste Vægt paa at bevare og sikre. Det ærede Medlem erkender dernæst, at de Elementer i Officersklassen, han vil have forsat til Forplejningskorpset, ikke skulde begynde forfra i Forplejningskorpset. Det var det, jeg talte om før. Det er derpaa jeg lægger Hovedvægten. Det ærede Medlem citerede nogle Udtalelser fra Betænkningen om, at de skulde gennemgaa „den for Intendanten foreskrevne Uddannelse“. Det er et dunkelt Udtryk, jeg ikke ganske forstaar, det er jo ikke den Uddannelse en Intendant skal have gennemgaaet for at komme ind i Korpset og blive det, han nu er. (S. Bojesen: den loubestemte!) Der er ikke nogen anden, det jeg kender, men det er maaske altsaa en Uddannelse ved Officersstolen eller Korpsets

Stole eller hvad det er, det ærede Medlem lænker paa. Det anser jeg ikke for tilstrækkelig; saadan en Kaffelovsprøve, de Herrer Premierløjtnanter og Kaptajner vilde komme til at gennemgaa, giver jeg ikke ret meget for. Deri giver jeg det ærede Medlem Ret, at han ikke i sin Betænkning og maaske heller ikke i sine Udtalelser her i Salen for — for saa vidt gør jeg ham altsaa min Undskyldning — har talt om de Officerer, der skulde til at falde for Aldersgrænsen; men han har dog talt om de Officerer, der paa Grund af en eller anden Mangel ikke kunne gøre Tjeneste i Hæren. Har man saa ikke Lov til at bruge det Udtryk i god Mening, som jeg gjorde før om de laskfable Elementer? Det forekommer mig dog ret svarende til Tankegangen. Men det er ikke det afgørende, om det ærede Medlem taler om Officerer, der skulde til at falde for Aldersgrænsen, eller om Officerer, der have legemlige Mangler; men det afgørende er, at han vil forjætte dem til tilsvarende Charger i Intendanturkorpset. Thi det har det ærede Medlem ikke bestridt, at han vil gøre en Premierløjtnant til Intendant, en Kaptajn til Overintendant og saa fremdeles, uden at de have tjent sig op gennem Graderne, og uden at de have gennemgaaet den Forfølge, som Officererne i Forplejningskorpset ellers skulde have gennemgaaet, og at han vil afskære Underofficerernes Avancement, og det er nok.

S. Bojesen: Jeg vil blot endnu gøre en lille Korrektion til den ærede Ordførers Udtalelse om, hvad jeg har sagt. Naar han læser Rigsdagstidende, vil han se, at jeg har udtrykkelig sagt, at der bliver ikke knappet af uden paa de overordnede Sager. Med Hensyn til Udtrykket „laskfabel“, som den ærede Ordfører siger, han brugte i god Mening, vil jeg blot bemærke, at jeg ikke ønsker, nogen vil anvende dette Udtryk hverken om den ærede Ordfører eller andre i god Mening, for jeg tror ikke, det er særlig velset. Endelig vil jeg tilføje, at jeg sagde fra Begyndelsen, at jeg intet Forslag har stillet, og jeg har altsaa motiveret min Stilling uden at tro, at det kunde have nogen som helst Indflydelse paa Tingets Afstemning. Den højtærede Krigsminister behøver da heller ikke at frygte for, at der fra min Side skulde tilfigtes at bryde nogen ny Bane. Jeg har som sagt ikke villet gaa med til at ansætte 17 nye pensionsberettigede Embedsmænd, naar man kunde nøjes med betydeligt mindre og gøre det ad den Vej, jeg har antyndet, og som jeg tror var praktisk og forstandig. Derfor kan jeg ikke stemme